

Святковий «Різдвяний вертеп»

У передріздвяні дні у Києво-Святошинському центрі соціально-психологічної реабілітації населення відбувся святковий «Різдвяний вертеп» у виконанні артистів «Юного театру», що прибули з Києва на запрошення волонтерів РГО «Дзвони Чорнобиля». Виконавці дуже цікаво показали історію народження Ісуса, яку вже 2000 років розповідають різні оповідачі у різних країнах. Своім прекрасним співом вони створили світлу, радісну атмосферу. Після вистави присутні на святі діти, інваліди та інші запрошені мали змогу скуштувати солодощі і поспілкуватись за святковим столом від благодійників міст Боярка та Вишневе.

За матеріалами сайту РГО
[«Дзвони Чорнобиля Києво-Святошинського району»](#).

Короткий звіт за соціологічним дослідженням на тему: «Створимо разом безбар'єрне середовище життя для людей із обмеженими функціональними можливостями»

У лютому – березні 2013 року Центром громадської активності КЗ «Боярський будинок культури» з метою моніторингу стану дотримання прав людей з інвалідністю, було проведено анкетне

опитування на тему «Створимо разом безбар'єрне середовище життя для людей із обмеженими функціональними можливостями».

У рамках соціологічного дослідження було опитано 22 респонденти, серед яких були особи різної статі та віку, що мають інвалідність та проживають у Боярці. Переважну більшість вибіркової сукупності склали особи з інвалідністю, отриманою у зв'язку із порушеннями функцій опорно-рухового апарату (ОРА). Тож основний акцент було зроблено на рівень створення безбар'єрного середовища для людей із обмеженими фізичними можливостями – так званих «інвалідів-колясочників» або «візочників». За результатами проведеного дослідження було отримано наступні дані.

Опитаним було запропоновано оцінити рівень організації безбар'єрного середовища, забезпечення вільного доступу до об'єктів громадського призначення, закладів культури і мистецтва, рівного доступу до освіти у місті Боярка за десятибальною шкалою. За результатами опитування, середній показник склав **1,85**, що свідчить про практичну відсутність рівного доступу до інфраструктури міста для людей із обмеженими фізичними можливостями.

При цьому у відкритих запитаннях опитані зазначали безпосередньо місця, які насамперед слід обладнати згідно діючих стандартів спеціальними пристосуваннями (пандусами, ліфтами, ескалаторами, поручнями). Загалом це виглядало як перелік майже всіх установ та закладів міста. Були згадані аптеки, магазини, громадські установи, школи, банки, кав'ярні та навіть заклади охорони здоров'я – всі ці заклади потребують облаштування пандусами, бо навіть якщо вони і є, то не відповідають стандартам, а відповідно користуватися ними не можливо.

Особливо болючим питанням для людей із обмеженими функціональними можливостями є доступ до центральної районної лікарні у місті Боярка – під'їзд до неї не облаштований для інвалідів взагалі, пандуси практично не придатні для

користування, а ліфт та вхідні двері взагалі не пристосовані для в'їзду інвалідного візочка.

Також вкрай необхідним є облаштування пандусами відділень банків "Аваль" (вул. Білогородська, 44) та «ПриватБанк» (вул. Хрещатик, 4-А), насамперед – доступу до банкоматів.

Викликає обурення інвалідів також та ситуація, що дорожнє покриття до [Територіального центру соціального обслуговування одиноких громадян та інвалідів Києво-Святошинського району](#) та до громадської організації «Боярський міський фізкультурно-спортивний клуб інвалідів "Ікар"» (вул. Дежньова, 62) повністю відсутнє, існує лише ґрунтова дорога, подолання якої для інваліда-візочника перетворюється на смугу перешкод.

У відкритих питаннях респонденти висловили такі загальноміські тенденції: в місті не проводиться робота щодо облаштування допоміжними засобами об'єктів транспортної інфраструктури, транспортні засоби не обладнані механічними висувними пандусами чи прийомними пристроями для осіб з обмеженими фізичними можливостями; на території міста немає жодної громадської вбиральні, якою б могли користуватися люди на інвалідних візках; практично відсутній доступ інвалідів-візочників до цілої низки закладів міста. Були згадані поштові відділення, ощадні каси, школи (ЗОШ та музична), будинок культури, міська адміністрація, кав'ярні, магазини, аптеки та навіть деякі ринки. Якість дорожнього покриття та відсутність з'їздів із тротуарів практично унеможливають будь-яке пересування містом Боярка людям із обмеженими функціональними можливостями.

100% опитаних висловили думку, що необхідно створити у нашому місті соціальне таксі, обладнане згідно стандартів саме для людей з інвалідністю (особливо для інвалідів з порушеннями ОРА). При цьому 20% опитаних висловили свою готовність оплачувати такі послуги на договірних чи пільгових умовах і лише 5% вважає, що таке таксі має бути виключно безкоштовним. Було висловлено ряд конкретних пропозицій щодо реалізації цієї

ідеї. Приміром, при міському територіальному центрі може бути створена служба перевезення осіб з обмеженими фізичними можливостями. Подібна служба могла б мати два-три мікроавтобуси, що облаштовані спеціальними підйомниками для перевезення інвалідних візків. Могла б бути організована цілодобова лінія виклику соціального таксі. Пропонується вивчити досвід інших міст України по організації подібної служби.

Соціологічним дослідженням було також вивчено ставлення суспільства до людей із особливими потребами. Підтвердженням досить високого рівня дискримінації людей з обмеженими функціональними можливостями є те, що на питання: «Як на Вашу думку, чи існує в Україні дискримінація по відношенню до людей з інвалідністю?» – 59% опитаних дали стверджувальну відповідь; «скоріше так» – вважають 18% респондентів, важким це питання виявилось для 23% опитаних, але жоден не казав, що дискримінація відсутня.

Опитаним було запропоновано низку запитань, відповіді на які відображають їх погляд на рівень виконання державою прав, наданих Конвенцією про права інвалідів, Конституцією України та Законом України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні».

Згідно отриманих даних, 68% опитаних є безробітними, а на питання: як Ви вважаєте, чи впливає статус “інвалід” на відносини з оточуючим середовищем? – відповіді респондентів розподілились у співвідношенні 50% до 45% відповідно «так» і «ні». Така картина свідчить про досить низький рівень толерантності і терпимості у суспільстві до категорії населення із фізичними обмеженнями здоров'я. Також про високий рівень упередженого ставлення до даної категорії населення свідчить той факт, що на питання «Чи можете Ви погодитись із думкою, що в Україні до людей з інвалідністю ставляться, як до “соціальної проблеми”, яку можна вирішити забезпечивши вказану категорію громадян соціальним захистом?» погодились із даним твердженням 64% опитаних, в свою чергу 32% не погодились із

цим твердженням. На думку респондентів, до питань, які стосуються людей з інвалідністю і потребують першочергового вирішення, належать: соціальний захист (82%), реабілітація (77%), доступність архітектурної та транспортної інфраструктури (41%), самостійний спосіб життя та інтеграція у суспільство (23%), охорона праці (18%).

Найчастіше опитані звертаються по допомогу до міської ради, пенсійного фонду, соціальних служб, поліклініки, «совбезу» – управління праці та соціального захисту населення. При цьому 64% опитаних під час звернень до даних організацій відчують труднощі та переживають низку проблем у співпраці з ними і лише 36% – не стикаються із проблемами.

73% опитаних зазначають, що потрапляли у ситуації, пов'язані з порушенням прав людини, яка має інвалідність, і лише 27% не знайомі з подібними ситуаціями. Респондентам було також запропоновано питання: «Як Ви вважаєте, чи потрібно в Україні приймати більше законів про інвалідів чи достатньо існуючих із забезпеченням їх практичної реалізації?». 59% опитаних вважають, що законів недостатньо і вони не охоплюють усіх сфер життя людини з інвалідністю; 41% – «необхідно лише забезпечити практичну реалізацію вже існуючих законів», що, на наш погляд, свідчить про недосконале законодавство, відсутність контролю за його виконанням, та відсутність відповідальності за порушення чинного законодавства.

Оскільки інваліди-візочники вкрай рідко виїжджають (або не виїжджають зовсім) за межі міста, їх відповіді, на жаль, свідчать про певні проблеми та ставлення до інвалідів не стільки в Україні загалом, скільки в громаді міста Боярка.

Зазвичай для подолання упередженого ставлення суспільства до певних верств населення застосовується відповідна просвітницька робота, але чи достатня вона в Україні і відповідно в нашому місті? На питання «Чи вважаєте Ви, що в Україні проводиться достатня просвітницька робота щодо якнайкращої інтеграції в суспільство людей з інвалідністю?»

відповіді розподілились таким чином: «Так, така робота проводиться постійно» – стверджують 32% респондентів; «так, робота проводиться частково» – вважають 40%; «ні, така робота відсутня взагалі» – 14%; «важко відповісти» – 14%. В свою чергу 22% опитаних зазначили, що значну діяльність у цьому напрямку на рівні міста виконує Боярський міський фізкультурно-спортивний клуб інвалідів “Ікар”. Також 27% опитаних зазначають, що найчастіше звертаються по допомогу, з питань фізичної реабілітації або за іншої необхідності до клубу інвалідів “Ікар”.

Таким чином, можна зробити висновок, що проблема створення безбар’єрного середовища у місті Боярка є надзвичайно актуальною. При цьому важливо зруйнувати як фізичні бар’єри для безперешкодного пересування людей із особливими потребами, так і морально-психологічні стереотипізовані бар’єри міжособистісного спілкування. Рівні можливості для всієї громади – ось пріоритет розвитку справжнього європейського міста, що буде демократичне майбутнє і може бути прикладом для наслідування іншими містами нашої держави.

Додаткова інформація за темою:

Закон України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні»

Стаття 2: «Дискримінація за ознакою інвалідності забороняється».

Стаття 26: «Органи державної влади і управління, підприємства (об’єднання), установи і організації (незалежно від форм власності і господарювання) зобов’язані створювати умови для безперешкодного доступу інвалідів до жилих, громадських і виробничих будинків, споруд громадського транспорту, для вільного пересування в населених пунктах».

Стаття 27: «Планування і забудова населених пунктів, формування мікрорайонів, проектування, будівництво і реконструкція об’єктів фізичного оточення без пристосування

для використання інвалідами не допускаються. Зазначена діяльність здійснюється з урахуванням думки громадських організацій інвалідів. У разі якщо діючі об'єкти неможливо повністю пристосувати для потреб інвалідів, за погодженням з громадськими організаціями інвалідів здійснюється їх розумне пристосування з урахуванням універсального дизайну. Фінансування зазначених заходів здійснюється за рахунок власників (балансоутримувачів) об'єктів або орендарів згідно із договором оренди».

Стаття 34: «Місцеві органи виконавчої влади зобов'язані забезпечувати інвалідам необхідні умови для вільного доступу і користування культурно-видовищними закладами і спортивними спорудами, для занять фізкультурою і спортом, а також забезпечувати надання спеціального спортивного інвентаря».

Стаття 38-1: «Транспортне обслуговування інвалідів здійснюється на пільгових умовах. Пільгове перевезення інвалідів здійснюють усі підприємства транспорту незалежно від форми власності та підпорядкування відповідно до Закону України "Про транспорт". Звуження змісту та обсягу права осіб з інвалідністю на пільговий проїзд транспортом не допускається».

Не ми потрібні інвалідам, а вони – нам

1.12.12 в районній класичній гімназії відбулися урочистості з нагоди Міжнародного Дня інвалідів. Вже в фойє закладу нас зустрів гомін запрошених, котрі захоплено розглядали виставку. Різні техніки, різні стилі, різний рівень майстерності. Та для

нас всі роботи однозначно цінні, бо в кожную працю вкладена душа автора і надзвичайна старанність. Можливості у людей різні, та навіть їх певні обмеження не можуть стати на дорозі творчості.

Фото з роботами Дар'ї Бусигіної, ГО «Ікар»

В актовій залі звучали слова привітання і подяки від представників влади. У виступах голів громадських організацій провідною була тема сили і мужності. А ієромонах Флавіан говорив так: «Не ми потрібні інвалідам, а вони – нам. Життєво необхідні – для пом'якшення наших сердець». Танцювали і співали діти, лунали і дорослі голоси. Все було просто, подомашньому. А наприкінці «господиня» заходу Діана Кузнецова запросила присутніх до святкового столу.

7-й етап кубку Європи з новусу «КУБОК ВИКЛИКУ», Україна, м.Боярка

 15 вересня 2012 року за підтримки Боярської міської ради пройшов 7-й етап Кубка Європи з новусу (морський більярд). Від Федерації новусу України учасників привітав Президент федерації Іван Лісовенко, від імені Боярської міської ради – заступник міського голови Давиденко М.І., а від громадськості міста – фольклорний колектив жіночого клубу «Затишок», що діє при Києво-Святошинському центрі соціально-психологічної реабілітації населення. Варто згадати, що саме

Центр реабілітації значним чином причетний до ствердження новусу на теренах України. При Центрі постійно діє клуб «Новус», а команда «Позитив» з однойменного клубу ЦСПР бере участь у міжнародних змаганнях. У квітні 2012 року в Боярці пройшов перший міжнародний турнір з новусу серед шкільних команд. На цьому турнірі команда «Позитив» зайняла перше місце, обігравши сильну латвійську команду. А три хлопці з «Позитиву» взяли участь у 7-му етапі кубка Європи і показали достойні результати. Клуб «Новус» діє при Києво-Святошинському центрі реабілітації населення та знаходиться за адресою м. Боярка, вул. Хрещатик, 83, ЦСПР, телефон (045-98)46-851. Заняття проводяться двічі на тиждень у вівторок та четвер з 16.00.

А тепер докладніше про кубок Європи. У турнірі взяли участь 38 спортсменів з Латвії, Естонії, Росії, України. Серед учасників були такі імениті новусісти, як

- Мереранд Урмас – 65 років, Естонія, 4-й номер міжнародного рейтингу;
- Лаугаліс Артурс, Латвія, срібний призер Чемпіонату Європи 2009 року, 5-й номер міжнародного рейтингу;
- Лепіст Міхель, Естонія, 6-й номер міжнародного рейтингу та інші найсильніші майстри цього виду спорту.

Варто відзначити й наймолодшого учасника турніру – Лепіст Міккі, сина естонського іменитого новусіста, котрому всього 11 років! І це не завадило йому зайняти досить високе 8-е місце в турнірній таблиці.

Дебютували на турнірі такого високого рівня, і багато українських новусістів, серед яких відзначимо ветеранів та молодих спортсменів з Боярки та Вишневого. Це Місевській Олексій, 18 років, випускник 1-й Боярської ЗОШ №1 – 14 місце; Калінін Ігор, учитель фізкультури Боярської ЗОШ №1 – 15 місце, Федоренко Анатолій, викладач легкої атлетики та новусу кафедри фізичного виховання і спорту університету ім. Шевченко – 18 місце, Кедров Олександр, Київ, 65 років – 21 місце, Бойко

Володимир, 13 років, 3-я школа м. Вишневе – 22 місце, Мельников Дмитро, м. Київ – 23 місце, Ярмоленко Вадим, 15 років, 5-а Боярська школа – 27 місце. Відмінний дебют, якщо враховувати, що хлопці займаються цим видом спорту менше року!

А 1-е і 2-е місця зайняли новусісти з Естонії – Лепіст Міхель і Мереранд Урмас, 3-е і 4-е місця – новусісти з Латвії Лаугаліс Артурс і Еглітіс Улдіс.

Український етап кубку Європи у 2012 році став примітний тим, що вперше в історії новусу, був проведений окремий турнір для інвалідів-візочників. І не випадково, що ця подія сталася саме в Україні. Федерація новусу України вже не перший рік активно розвиває і проводить турніри з новусу серед інвалідів, обравши цей напрямок одним із пріоритетних.

Це позитивно позначається на становленні новусу в Україні в цілому і вже починає приносити перемоги нашій країні на міжнародній спортивній арені. У 2011 році в Одесі, на міжнародному турнірі наші новусисти-колясочники вже входили в призери, зайнявши 2-е місце. На 7-му кубку Європи в Боярці в турнірі для інвалідів взяло участь 10 спортсменів з Києва, Одеської області і Латвії. Наші хлопці виявилися на висоті, показавши класну і безкомпромісну боротьбу, завоювавши головний приз турніру – Кубок Виклику. Сергій Сорокопуд та Микола Коджебаш відтіснили головних конкурентів – новусистів з Латвії: Сергія Китова та Вадима Рачіка на друге і четверте місця. Сергій Сорокопуд – 1 місце, Микола Коджебаш – 3 місце!

Федерація новусу України приділяє особливу увагу розвитку новусного спорту серед дітей. Розроблено всеукраїнський проект розвитку новусу в навчальних закладах, який передбачає організацію секцій, проведення шкільних всеукраїнських змагань та участь переможців у щорічних Олімпіадах з новусу, котрі

будуть проходити на Чорноморському узбережжі Криму. У 2011 році така Олімпіада пройшла в м. Скадовську, в ній взяло участь близько 80-ти дітей в трьох вікових категоріях.

У 2012-2013 рр. федерацією новусу України за підтримки Боярського міського голови Тараса Добрівського запланована організація в Боярці новусної шкільної ліги. Такий інноваційний підхід до проблеми змістовного та здорового дозвілля допоможе відірвати наших дітей від надмірного просиджування за комп'ютерами, від вуличних негативів і шкідливих звичок, буде спонукати молодь до активного способу життя.

Запрошуємо адміністрації шкіл приєднатися до цього проекту.

Про низку заходів до 25-х роковин Чорнобильської катастрофи

 «В житті кожної людини є місце для подвигу.»

Зала, яку приготували члени клубу «Затишок» до зустрічі з чорнобильцями, святково прикрашена українською символікою. Під керівництвом Антоніни Антонівни Мартинюк її колективом, задалегідь, з великою любов'ю вишитий рушник до 25 річчя Чорнобильської катастрофи, тепер розстелено на столі. Червоні та чорні нитки – символ любові та журби, бо ж на ньому в чорних рамках портрети людей, в житті яких знайшлося місце для подвигу. Вони здійснили його з честю, заради інших, пожертвавши своїм життям. «Немає більшої любові, як хто покладе душу свою за ближнього.» Усвідомлюючи це, серце

переповнюється благоговінням і трепетом, повагою до тих людей, яких, на жаль, вже немає поруч з нами.

Американська громадська організація «Фокус» – це друзі п'яти Чорнобильських центрів, які вже понад 10 років діють в Україні. Нинішня делегація зі США переймається проблемами цих центрів. Зокрема ця група американців знає дуже багато про Чорнобиль. У себе на батьківщині вони поширюють інформацію про Україну, її сьогодення, не оминаючи, звичайно, і чорнобильської проблематики. Паралельно збирають добродійні кошти для підтримки згаданих центрів. Ентузіасти переважно люди небагаті, але розуміють, що це проблема не лише нашої держави, а й всього світу. Цього дня гості з-за океану поклали разом з працівниками ЦСПР на чолі з його керівником Ангеліною Миколаївною Лахтадир квіти до меморіалу чорнобильців-ліквідаторів. Хвилиною мовчання вшанували пам'ять загиблих.

– Я бачила сльози на їхніх очах, – ділиться зі мною Ангеліна Миколаївна, – подумати тільки, яку відстань вони здолали, скільки доклали зусиль у збиранні коштів, віддаючи цьому не лише свій вільний час. Так перейматися проблемою Чорнобиля можуть тільки подвижники. І це хороший приклад для інших. Адже всі ми маємо одну домівку, про яку повинні думати спільно. Бо це наша планета.

На сьогоднішній зустрічі були пошановані Наталія Іванівна Яковенко, Ігор Кузьмович Дежурний – люди, які були учасниками ліквідації. Ольга Петрівна Яхновська – вдова ліквідатора, яка поховала і чоловіка, і сина. Галина Петрівна Нечитайло, лікар, завданням якої на той час було відшукати жителів, які не хотіли після аварії на ЧАЕС залишати обжиті місця. Їм тоді надавалася посильна, в тому числі медична допомога при переїзді. Зібрання з великим інтересом вислухало і нелегкі спогади Івана Івановича Дерди – голови Києва-Святошинського фонду інвалідів-чорнобильців.

Сергій Васильович Мирний, письменник, еколог, сценарист, ліквідатор аварії на Чорнобильській АЕС в перші місяці аварії

був командиром взводу радіаційної розвідки в епіцентрі катастрофи, одержав подяку командувача Київського військового округу за мужність і героїзм. Знаний у світі експерт з Чорнобиля та комплексного подолання радіаційних та техногенних аварій, Сергій Мирний належить до тих дуже не багатьох людей, які мають і моральне право, і вміють не без жартів розмірковувати над чорнобильською темою. На зустрічі він презентував свою нову книгу «Чорнобильська комедія», яка містить велику обойму жартівливих сцен, котрі письменник-чорнобилець зумів зафіксувати у нелегкі будні після аварії на ЧАЕС.

У Центрі відкрили виставку «Дзвони Чорнобиля», яку підготувала громадська організація «Благодійний фонд дітей-інвалідів «Ковчег», котрий очолює Корінь Варвара Володимирівна.

Також оформлено окремий розділ з роботами Києво-Святошинської громадської організації «Дзвони Чорнобиля» – керівником якої є Діана Кузнецова. А ще експонуються витвори членів різних молодіжних гуртків, студій при міському Будинку культури, клубу «Затишок». Ніна Михайлівна Знова подарувала Центру свою другу картину на чорнобильську тематику під назвою «Квітучий сад», – яка утверджує надію на світле майбутнє.

– Клубу «Затишок», – підкреслила Ангеліна Миколаївна, – наша особлива подяка за подарований вишитий рушник та смачні вареники, якими члени цього творчого об'єднання пригощали всіх учасників заходу. А Любові Рачинській та її співучому колективу «Горлиця» – за пісню «Два кольори». Адже минають роки, в турботах і випробуваннях, а все у нашому житті переважає потяг до гармонії і всього світлого.

Наше покоління розуміє, що не земна куля належить нам, а ми належимо їй. Ми розуміємо: наше майбутнє – у наших руках і, Чорнобильська трагедія не повинна ніколи повторитися.

Валентина СІРОДАН, Боярка-інформ